

GREG HOWARD

O cercetare meditativă și emoționantă a traumei,
a durerii sufletești și a puterii imaginației.

TEEN LIBRARIAN TOOLBOX

Șoaptele

Un memorabil puzzle
psihologic.

PUBLISHERS WEEKLY



1

CEL MAI PROST DETECTIV DIN LUME

Detectivul Gras și Chel crede că sunt implicat în toată treaba asta. N-o spune clar și răspicat, dar din felul în care repetă întrebările – de parcă, dacă mi le pune încontinuu, voi ceda în cele din urmă din cauza presiunii –, ei bine, se pare că sunt suspectul numărul unu. Nu știu de ce-și închipuie că sunt vinovat, poate doar fiindcă nu e prea deștept. Nu e nici pe departe la fel de bun ca polițaii de la TV, iar ăia sunt doar niște actori. Nu face decât să stea acolo și să-mi zâmbească, așteptând să îi divulg vreo informație nouă. Dar nu știu ce vrea de la mine. Adică, evident că am secrete. Mari de tot. Din cele pe care le duci cu tine în groapă. Dar n-aș face nimănui rău în mod intenționat. Cu atât mai puțin mamei.

Îmi dau părul din ochi și mă uit la ceasul de pe perete. N-ar trebui să mai dureze prea mult. Poate să aștept pur și simplu până se face ora de plecare. Privesc la masa din colțul biroului înghesuit. E o harababură de cărți, grămezi de dosare și un monitor stins, decorat cu un curcubeu de post-it-uri, deoarece Detectivul Gras și Chel e incapabil

să-și amintească ceva. Nu există niciun petic de birou neacoperit. Foarte neprofesionist.

Ăsta a fost unul dintre cuvintele noastre din calendar – din ianuarie trecut, cred. Încă mai e pe peretele meu.

„Neprofesionist“ e atunci când cineva sau ceva nu arată sau nu se comportă corect la locul de muncă.

„Bine, Năsturel. Acum, folosește-l într-o propoziție“, ar spune mama dacă ar fi aici.

Iar eu aș spune ceva de genul: „Biroul Detectivului Gras și Chel este foarte neprofesionist pentru că e plin de lucruri nefolositoare și miroase a Fritos.“

Asta ar face-o pe mama să râdă. O făceam întotdeauna să râdă când jucam „cuvântul-zilei“. Mama spune că e în regulă dacă nu îți amintești întotdeauna definiția exactă din dicționar a unui cuvânt, atâta vreme cât poți descrie înțelesul cu propriile tale cuvinte și îl poți folosi într-o propoziție. Acum, că mă gândesc la asta, ar trebui să existe o fotografie cu biroul Detectivului Gras și Chel în dicționar lângă cuvântul „neprofesionist“.

Biroul lui e total diferit de cele din secțiile de poliție pe care le vezi la TV. Aici nu există lumini fluorescente puternice, nici pereți de sticlă mișto, până la tavan, ca să vadă întregul departament și, cu un simplu gest cu mâna, să cheme pe oricine, în orice moment, doar ca să zbiere la el. Există o singură ferestruică, una care dă spre parcare, iar Detectivul Gras și Chel preferă pesemne lămpile de birou luminilor fluorescente. Și, cu toate că la televizor nu poți mirosi birourile secțiilor de poliție, întotdeauna mi-am imaginat că miros a resturi de pizza și fum de țigară – nu a Fritos. Am o bănuială că e mai bine decât într-una dintre camerele lor de interogatoriu. Cel puțin aici există o canapea pe care mă pot așeza înainte

să mă încuie și să arunce cheia. Și atunci îmi pică fisa. Canapeaua! Canapeaua miroase a Fritos.

– Și după aceea ce s-a întâmplat, Riley? întrebă Detectivul Gras și Chel – *din nou*.

Detectivul Gras și Chel are un nume. Frank. Mi-a zis că îi pot spune Frank de prima dată când m-a adus la interogatoriu. În mod normal, mama nu e de acord ca noi să le spunem adulților pe numele mic, dar Frank mi-a spus să o fac, iar el este legea. Probabil ar trebui să cooperez cât de mult posibil, ca să nu devină mai suspicios decât este deja.

De fapt, Frank are trei nume. Sunt toate scrise pe ușa lui și pe plăcuța triumfiulară de pe birou. Bunica spune că oamenii care folosesc trei nume „își dau aere“, dar eu nu cred că Frank are vreun aer de dat. E scund, chel și rotund și arată ca Domnul Cap de Cartof* fără pălărioara neagră, așa că în minte îmi vine „Detectivul Gras și Chel“ de fiecare dată când îl văd.

– Nu țin minte, spun.

Continuă să mă întrebe ce s-a întâmplat în acea zi și continui să-i spun că nu-mi amintesc. Deja jucăm jocul ăsta de aproape patru luni. Aveam zece ani când l-am început. Am o cu totul altă vârstă acum. De atunci, au trecut o zi de naștere și o vacanță de vară. Ba chiar am mers într-o clasă mai mare la școală. Detectivul Chase Cooper din *Criminal Investigative Division: Chicago* poate rezolva un caz într-o oră. Patruzeci și patru de minute, dacă sari peste reclame. Dar Frank nu va fi niciodată la fel de deștept ca detectivul Chase Cooper. Nici la fel de

* În original: Mr. Potato Head, figurină de jucărie care permite atașarea unei varietăți de trăsături umane (ochi, nas, mustață etc.) pe un corp în formă de cartof. (*N. red.*)

arătos. Cu toate astea, Frank nu e un tip rău. Are intenții bune. Dar nu cred că va rezolva vreodată cazul ăsta, cel puțin nu până împlinesc eu doisprezece ani. Timpul se împuținează. La fel și al mamei.

Frank și ofițerii lui ar trebui să fie pe teren, să încerce să-l prindă pe vinovat – să urmărească diverse piste, să pună întrebări prin cartier. Așa fac cei de la televizor și *întotdeauna* îl prind pe tip. Ția nu stau în încăperi prost luminate și mirosind a Fritos, interogându-l în mod repetat pe fiul de unsprezece ani al persoanei dispărute. Dar poate ăsta e doar modul în care polițaii rezolvă lucrurile aici, la țară. Poate că nu prea se uită la televizor.

– Spune-mi din nou ce îți amintești, zice Frank cu acea voce calm-zâmbitoare a lui pe care o detest, de parcă așa avea zece ani sau pe undeva pe-acolo, iar dacă vorbește foarte rar și cu blândețe, o să scuipe tot ce știi.

Oftez cât de tare pot, ca să fie clar că m-am enervat.

– Așa cum am mai spus, mama trăgea un pui de somn pe sofa din sufragerie.

Era ciudat, pentru că noi folosim sufrageria doar la ocazii speciale, de pildă în dimineața de Crăciun, când deschidem cadourile sau când ne vizitează preotul de la Biserica Domnului din North Creek. Canapeaua din sufragerie este numită „sofa“, iar cealaltă, din camera de zi, e doar „canapea“. Mobila din sufragerie nu este foarte confortabilă, dar mama spune că nu trebuie să fie. N-are nicio logică – mobilă concepută să fie inconfortabilă. I-am spus asta lui Frank mai devreme, așa că n-o mai repet. Am învățat să repet doar chestiile importante. Altfel, Frank găsește întrebări noi. Nu îmi plac întrebările noi.

Frank își împletește degetele peste burta ca o minge de baschet și zâmbește din nou. Nu-mi place zâmbetul lui.

Arată ca o piesă de plastic de pe fața Domnului Cap de Cartof, pe care o poate pune și scoate ori de câte ori vrea.

– Și tu unde erai când mama ta dormea în sufragerie?

Îmi dau ochii peste cap. Tatei nu i-ar plăcea asta.

„Fii respectuos cu autoritățile“, ar spune el. „Frank doar încearcă să fie de ajutor.“

Dar am răspuns la întrebarea asta de prea multe ori. Dacă nu își amintește, atunci de ce nu o notează pe unul dintre cele cinci mii de post-it-uri de toate culorile curcubeului sau de ce nu dă drumul unui reportofon, așa cum fac ăia la televizor? Mă întreb unde a făcut școala de detectivi. Probabil unul dintre cursurile alea online, iar bietul Frank a fost escrocat. Dacă ar fi mama aici, ar adăuga un „Doamne-ajută!“. Sună frumos, dar nu cred că asta e scopul.

– Eram afară, mă jucam cu prietenii mei, răspund.

Frank ridică o sprânceană stufoasă.

– Și...

– Și când m-am întors în casă, mama era întinsă pe sofa din sufragerie. Exact cum tocmai am zis.

– Și atunci ce ai făcut? întrebă cel mai prost detectiv din lume.

– I-am atins mâna să văd dacă doarme, spun de parcă citez un verset din Biblie pe care am fost forțat să îl memoriez și să îl recit la comandă.

Frank mă privește pe deasupra nasului său încastrat.

– Și ce ai simțit atingându-i mâna?

Asta e nouă. Ce naiba vrea să spună?! Am simțit piele și loțiune pentru mâini Jergens, asta am simțit. Și cum o să-i ajute asta să o găsească pe mama? De ce nu mă întrebă Frank mai multe despre mașina aia suspectă parcată în fața casei în ziua respectivă? I-am spus despre ea prima dată când m-au târât aici pentru interogatoriu, dar

de atunci nu m-a mai întrebat despre asta. În schimb, pierde vremea întrebându-mă despre cum am atins-o pe mama pe mână. „Cel. Mai. Prost. Detectiv. Din. Lume. Din. Toate. Timpurile.“

– Am simțit-o puțin rece, așa că am tras pătura să îi acopăr mâinile. Nu voiam s-o trezesc, așa că m-am întors la joacă.

Frank se strâmbă ca și când nu e răspunsul pe care îl aștepta. Crede că ascund ceva. De parcă *eu* aș fi suspect, ceea ce e o tâmpenie, deoarece eu vreau ca ei s-o găsească. Jur că vreau.

– Și asta e ultimul lucru pe care ți-l amintești? Că i-ai atins mâna în timp ce era întinsă pe sofa? Nimic altceva?

El știe că așa e. Doar dacă nu o fi aflat cumva despre Kenny din Kentucky. Sau despre inel.

„Ține-o pe-a ta“, îmi spun. Asta spun întotdeauna oamenii de la televizor care sunt acuzați de crimă – „ține-o pe-a ta și totul va fi în regulă“. Nimeni nu m-a acuzat încă efectiv de nimic. Dar e ca și cum ar fi făcut-o, ținând cont de cum mă privesc toți – de parcă ar ști că ascund ceva.

– Da, domnule, spun, respectuos față de autoritate – chiar și față de autoritatea lui Frank. E ultimul lucru pe care-l țin minte.

Frank mijește ochii la mine. Mda. Își închipuie că mint. Sau că nu-s în toate mințile. Sau amândouă. Dar, tehnic vorbind, nu mint. Kenny din Kentucky e dispărut de mult și ei nu m-au întrebat niciodată despre inel, astfel că nu le-am spus niciodată. În plus, tata mă va muștrului că îl ascund dacă află că e la mine. Mă întreb dacă inelul e considerat probă. Mă pot trimite la pușcărie pentru că rețin probe? Cred că a fost un episod în *CID: Chicago* despre asta. Nu mai știu deznodământul,

dar sunt sigur că detectivul Chase Cooper a rezolvat cazul în patruzeci și patru de minute.

Frank vorbește acum, dar nu înțeleg ce spune. Vocea lui sună ca a învățătoarei din *The Peanuts Movie*, pe care l-am văzut împreună cu mama.

– ...Ua, uaa, ua ua, uaa, ua uaa...

Aprob din cap din timp în timp, pentru a fi politicos și respectuos. Frank are câteva teorii absolut țăcănite despre ce s-ar fi putut întâmpla cu mama în acea zi, așa că de câte ori începe să speculeze așa, îmi pornesc translatorul intern, învățătoarea lui Charlie Brown*.

„Speculația“ e ca atunci când detectivii mai puțin calificați fac presupuneri tâmpite despre un caz fără să aibă nicio probă.

„Folosește-l într-o propoziție, Năsturel“, mi-o imaginez pe mama că-mi spune.

„Frank trebuie să termine cu speculațiile despre ce s-a întâmplat în acea zi, să-și urnească fundul ăla mare și să plece s-o caute pe mama până nu e prea târziu.“ Frank aruncă o privire spre ceas și dă drumul unuia dintre oftaturile lui care înseamnă „așa n-ajungem nicăieri“, pentru că știe că nu mai sunt atent.

– Tatăl tău probabil că te așteaptă afară, spune el. Știi, Riley, au trecut deja aproape patru luni. Aș prefera să-mi spui tu singur ce s-a întâmplat, dar dacă nu poți – sau nu vrei –, te pot ajuta să completezi câteva dintre spațiile goale, dacă mă lași.

Oh, la naiba! Știu din serialele cu polițai ce zice. E momentul în care polițiștii încep să îi spună făptașului ce

* Protagonistul filmului de animație menționat anterior. În acest film, adulții nu apar în cadru, li se aud doar vocile. Vocea învățătoarei este redată prin sunete de trombon. (*N. red.*)

cred *ei* că s-a întâmplat. Acuzațiile se tot repetă, tot mai tare, până când făptașul, într-un final, mărturisește.

– Cum merge cazul? întreb, schimbând subiectul. Vreo pistă nouă? Informații noi? Le-ați găsit mașina?

Frank inhalează lent, apoi eliberează prelung aerul cu miros acru prin buzele făcute pungă.

– Nu există informații noi, Riley. Știi asta.

Se ridică în picioare și îmi face semn să ies.

– Dacă îți amintești ceva înainte să te văd din nou, pune-l pe tatăl tău să mă sune, OK? E foarte important.

Mă ridic și ies, clătinând din cap, astfel ca Frank să știe ce dezamăgire reprezintă persoana lui pentru mine. De ce îi plătim pe oamenii ăștia cu dolarii lui tata, câști-gați cu trudă, de vreme ce nu sunt în stare nici măcar s-o găsească pe mama?

2

DOUĂZECI ȘI OPT DE CUVINTE ÎN TREI ZILE

Cinăm devreme – doar noi trei, la masa din bucătărie. Nu am mâncat în sufragerie de când a dispărut mama. Acolo ne luam cina în fiecare seară. Acum stă întunecată și goală ca un mormânt sau ca un altar. Nu cred că o vom mai folosi din nou până când mama nu se întoarce în siguranță acasă, astfel încât să stăm din nou cu toții acolo, ca o familie. Să mâncăm, să sporovăim și să râdem, ca pe vremuri. Tata va spune glume jalnice, mama ne va întreba cum a fost la școală, iar fratele meu nu va mai fi răutăcios cu mine. Dar deocamdată este doar o cameră întunecată, care adună praf pe amintirile noastre despre ea.

Stăm la masă în tăcere, Danny își înfulecă piureul de cartofi ca și când ar fi ultima cină, iar tata se holbează la farfuria lui de parcă ar ghici în frunze de ceai. La fiecare câteva minute, învârte niște mâncare cu furculița, dar cam atât. Nu a fost întotdeauna așa, doar de când a dispărut mama. Nu cred că se descurcă fără ea, pentru că ea era cea care ne ținea uniți. Țasta era domeniul ei, nu al lui.

Înainte ca mama să dispară, tata râdea mult. Și îi plăcea să ne sperie pe mine și pe Danny sau să ne imobilizeze

la podea și să ne gâdile până când aproape făceam pipi pe noi. La fel îi făcea și mamei, până când țipa, râdea și striga ca o nebună. Acum, când mă uit la tata, tot ce văd e chelia din creștetul capului. Nu cred că îi mai place să ne vadă, cel puțin pe mine. Știu că e din cauză că nu țin minte ce s-a întâmplat în ziua aia. Și pentru că semăn mult cu ea. Și pentru că eu și mama împărțim un nume și o zi de naștere. Dar și din cauza *problemei mele*.

Sau poate că mă consideră vinovat și de aia evită să mă privească. Poate crede că aș fi putut face ceva pentru a o salva. Să fi strigat după ajutor. Să fi reținut numărul plăcuței de înmatriculare al mașinii de lux care era în fața casei în acea zi. Să fi încuiat ușa după ce am ieșit. Dar mama era înăuntru, așa că de ce aș fi încuiat ușa? Și de unde era să știu că avea să i se întâmple ceva rău? Pur și simplu a dispărut fără urmă, chiar din sufragerie. Țasta este un alt motiv pentru care nu mai intrăm acolo. E ca locul comiterii unei crime pe care nimeni nu vrea să-l tulbure, fiindcă ar putea să mai existe vreun indiciu cât de mic încă nedescoperit. Fire din covor sau ceva de genul ăsta. Sunt surprins că Frank nu a pus bandă galbenă peste ușă. Poate ar trebui. Dar cine sunt eu să-mi dau cu părerea? Detectivul Chase Cooper ar ști ce să facă.

De vreme ce toată lumea e tăcută și nu ridică ochii din farfurie, arunc o privire în jur în timp ce mă prefac că mănânc. O văd pe mama în fiecare colțișor. În prosoapele de vase atârinate pe mânerul ușii cuptorului, pe care scrie „Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului“*,

* Citat din Biblie, *Iosua* 24:15. Toate citatele biblice din acest volum provin din ediția online a traducerii lui Dumitru Cornilescu, 1924, revizuită 2016: biblia.resursecristine.ro. (*N. red.*)

*Cu sensibilitate și talent literar,
Howard stăpânește excelent teme
precum identitatea sexuală, stima de sine,
pierderea celor dragi și prietenia.*

THE WASHINGTON POST

Legenda spune că, dacă le aduci ofrande, Șaptele îți vor îndeplini cea mai arzătoare dorință. Dar ce-și dorește Riley, un băiat care se îndreaptă cu pași repezi spre adolescență? Viața lui e tristă și are o mulțime de necazuri - la școală, la biserică, acasă. Provenit dintr-o familie extrem de religioasă, e chinuit de remușcări fiindcă e diferit de ceilalți băieți, cărora le plac fetele. Iar acum, ființa cea mai apropiată, mama sa, a dispărut fără urmă. L-ar putea ajuta Șaptele s-o găsească? Mai ales că drumul prin pădure e presărat cu primejdii pentru care îi trebuie tot curajul din lume și cu mistere pe care nimeni nu le-ar putea dezlega - nimeni, în afară de el.

Inspirat din copilăria autorului, **Șaptele** e un roman despre maturizare și despre rănilor sufletești lăsate de prejudecățile celor din jur.

YOUNG ADULT

CURTEA  VECHÉ

curteaveche.ro

ISBN 978-606-44-0861-7



9 786064 408617